

İLKÖĞRETİM HAFTASI MESAJI

HER ŞEYE RAĞMEN EĞİTİM

Değerli Velilerimiz,

Binlerce öğretmenimiz ve yüz bine yakın öğrencimizle pazartesi günü ilk zilin çalmasıyla derslere başlayacağız.

Okullarımız ve sınıflarımız hazır ve tertemiz.

Öğretmen açığımız yok,

LGS'de Türkiye birincisi çıkardık,

YKS'de üniversitelere öğrenci yerleştirmede Türkiye'de ilk ondayız.

Yeni bir eğitim öğretim yılının başı olması vesilesiyle biz de "Sevgili öğrenciler, kıymetli öğretmenler, değerli veliler, yeni eğitim öğretim yılının başarılı olması, sağlık ve huzur içinde geçmesini diliyoruz" gibi klasik bir temennide bulunabilirdik. Bu çok da normal olurdu. Acaba doğru olur muydu? İşte bu hususta tereddütlerimiz var.

Bu husustaki duygularımı sizlerle samimiyetle paylaşmak istiyorum. Çünkü, eğitim hepimizin ortak meselesi, ortak geleceğidir.

Ülkemiz ve milletimiz için kendimize has, kendi kültürümüzü temel alan, tarihi mirasımızla başlayan yeni bir yol bulabiliriz.

Büyük bir aile olduğumuza inanarak, samimiyetle şu soruları kendimize soralım.

Okula gittiğimiz zaman, hangimiz çocuğumuzun notlarından önce arkadaşlarıyla ve çevreyle olan ilişkilerini, değerlerimize olan bağlılığını, kişiliğini, davranış kodlarını, yaşadığı topluma aidiyetini soruyoruz?

Elbette akademik başarı olacak. Çocuklarımız dünya çocukları ile rekabet edecekler. Bunu talep etmekte hiçbir beis yok. Ancak, asıl sorun, acaba bu talebi çılgınlık haline getirip asıl sahip olması gereken değerleri ıskalıyor muyuz?

Çocuklarımızın bir ayağı sevgi, saygı, ahlak, terbiye ile kendi topraklarına, değerlerine sabitlenmiş, diğer ayağı bilgi ile dünyayı gezmeli iken biz onları engelliyor, tek kanat ile uçmalarını mı istiyoruz? Değerlerinden kopmuş bu uçuşun sonucu nedir ve bize bir faydası var mıdır?

Eğitim temel taşıyıcılarından biri de öğretmendir. Öğretmen de bunu belli bir disiplin silsilesi içinde yapar.

Bizler, çocuklarımıza sunduğumuz sınırsız imkanlar, aşırı serbestlik ve koruma içgüdüğü ile acaba öğretmenlerimizin elini zayıflatıyor muyuz?

Ölçüyü, dengeyi kaçırıyor muyuz?

Disiplinin olmadığı yerde eğitim olabilir mi?

Her türlü aşırılık ve akademik başarıya fazla odaklanma, bizi bir arada tutan ve bizi birbirimize bağlayan harcı zedelemiyor muyuz?

Bu sorulara samimiyetle cevap verelim...

Değerli veliler, eğitim öğretim için çocuklarımızın okullarında geçirdikleri süre, toplam eğitim öğretim için geçirdikleri zamanın sadece %10'u civarındadır.

Zamanlarının %90'ını aileleri olan bizler, çevreleri ve arkadaşlarıyla geçiriyorlar. O zaman, şu sorulara içtenlikle cevap verelim.

Çocuğumuzla en son son ne zaman sohbet ettik?

En son ne zaman elinden tutup, gözlerine bakarak 'evladım sen bizim için değerlisin, iyi ki varsın' dedik?

En son ne zaman çocuğumuza tarihi, milli ve manevi değerlerimizi anlattık?

Ne zaman yürüyüş yapıp, temiz havayı beraber soluyup, dertleştik?

Kültür ve medeniyetimizi öğrenmenin olmazsa olmazımız olduğunu kalplerine ve ruhlarına naksettik mi?

Evet, eksiklerimiz var, sürekli şikayet ediyoruz.

Peki, bunların düzelmesi için biz ne yapıyoruz?

İşte asıl cevabı verilmesi gereken soru bu.

Biz bunların giderilmesi için ne yapıyoruz?

Her bir çocuğumuzun özel yetenekleri var. Sınavlardan alınan sonuçlar her zaman gerçek başarıyı ölçmez. Başarıyı nerede aradığımızın kararını vermek zorundayız.

Kendi üzerimize düşenleri yaptıktan sonra, öğretmenlerimize ders notlarından önce çocuğumuzun kişilik yapısı ve karakteriyle birlikte kazanımlarını sorduğumuz zaman değişim ve eğitim için en büyük adımı atmış oluruz.

"Teşekkür ederim" ve "Özür dilerim" gibi temel öğretileri çocuklarımıza kazandırdığımız zaman problemlerin çoğunu geride bırakmış oluruz.

Diplomaların kişilik ile eşdeğer olmadığını kabul ettiğimiz gün bazı problemlerin kendiliğinden ortadan kaybolduğunu görürüz.

Çocuklarımızın mutluluğu başarılı olmalarından daha önemlidir.

Onların kalbini ve ruhunu sevgi ile dolduralım.

Akademik başarıya odaklanıp çocuklarımızın hayatla bağlarını kesmek yerine onların hayatla bağlarını güçlü kılıp bununla birlikte akademik başarıyı yakalamak daha doğru bir yol ve yöntemdir.

Eğitim başta olmak üzere, milli meselelerde beraber hareket edebilmek, kolektif şuur, empati yeteneği, toplumsal bilinç gibi unsurlar paha biçilemeyecek ve bizi biz yapan değerlerimizdir.

Bizim endişemiz asla kaybettiğimiz maddi şeyler için olmamalı.

Asıl endişemiz, kaybettiğimiz manevi değerlerimiz ve bunların yeniden inşası için olmalıdır.

Öğretmenlerimizin önceliğinin sınav kazandırmak olmadığını unutmamalıyız.
İlk adım ve en büyük başarı kaç insan kazandırdın? Sorusuna cevap verebilmektir.

Sevgili Öğretmenim,
Öğretmenlik biraz da 'rağmen' mesleğidir.
Öğretmenlerimizin her türlü olumsuzluğa rağmen,
pes etmemeleri, öğrencilerini severek, onlara sevgiyi aşılama ları,
yılmadan, usanmadan ve şevkle eğitimlerine devam etmeleri her türlü takdirin üstündedir.

Herkes öğretmenlik yapamaz. Öğretmenlik mesleği bir yaşam biçimidir. Hani derse girmek ve müfredattakileri anlatmak öğretmenliğin en küçük bileşenidir. Dünyayı takip eden, gelişimi sürekli devam ettiren, müfredatı ve dünyayı doğru anlayan nesiller yetiştirmek öğretmenliğin olmazsa olmazlarıdır.

Öğretmenler;
Öğrencileriyle anlamlı ilişkiler kurar.
İyi vatandaşlık konusunda değerler kazandırır.
Öğrencilere kendi benliklerini bulma konusunda ilham verir.
Öğrencilerini farklı düşünce ve görüşlerle zenginleştirir.
Müfredatı gerçek hayat ile ilişkilendirir.

O zaman, bize düşen de onların 'rağmen'lerini azaltmak ve işlerini kolaylaştırmak olmalı.

Dünya değişiyor.
Dünyada eğitim alanında meydana gelen değişimleri okuyan ülkeler öne geçiyor.

Şunu kabul edelim.
Bugün, bütün müfredatı yenilesek bile bir sene sonra eskiyeceği bir zamanda ve çağdayız.
Değişimin anahtarı kalptedir.
Kalp yönetilmez. Kalp birlikte çarpmayı, fark edilmeyi, önemsenmeyi ister...

Çocuklarımıza yeni kuşak isimleri veriyoruz.
X, Y, Z Kuşağı...
Doğrudur, yanlıştır, tartışılır.

Ama doğru soru şu;
Değişim çağının çocuklarını nasıl eğitmeliyiz ve bu çağın eğitimine aileler, öğretmenler ve okul olarak hazır mıyız?

Artık ilkokul çocukları velilerine 'beni okula yazdırırken benim fikrimi sordunuz mu' diye sitem ediyor.
Öğretmenlerimizin en büyük rolü de bu değişim sürecinin birer neferi olarak sorumluluk almalarıdır. Bizim kaybedecek tek bir çocuğumuz yok.

Bu kuşak özel bir kuşak .
Onları iyi anlamalıyız.

Göz teması isteyen, wi-fi bağlantısı yerine kalp bağlantısını önemseyen, aynı hizada durmak isteyen bir nesil. Hatta bazen, bizim yetişemediğimizi görüp önümüzde yürümek isteyen bir nesil.

Eğer biz bu nesli anlamaz, kalplerine giremez, onları değerli hissettirmez isek onları eğitmemiz mümkün değil.

Değerli veliler, kıymetli öğretmen arkadaşlarımız,
onun için biz de değişmeliyiz, değişmeliyiz, değişmeliyiz.

Unutmayalım ki biz değişmedikçe çocuklarımız da öğretmenlerimiz de sistem de değişmez.
Peki nasıl?

Her şeyden önce, değişim ve dönüşümün kalpte başladığını bilmeliyiz.

Asıl soru şu,

Değişerek bu güzelliklerin bir parçası olmak istiyor muyuz?

Bunun cevabı yürekten kopan kocaman bir 'evet' ise o zaman ders zilleri çalsın,
çocuklarımız okul bahçelerinde koşsun, avazlarının çıktığı kadar bağırıp 'gürültü' yapsınlar.
Dünya güzelleşiyor demektir.

Gelin hep birlikte ilk adımı atalım ve güzelliklerin, değişimin, dönüşümün bir parçası olalım.

Temennimiz, kalpten kalbe bağ kuran, insani değerleri önceleyen, kendi kültür ve medeniyeti
ile kişiliğini inşa eden insanların yaşadığı ve hayal kuran insanlarla dayanışmanın olduğu
Aksaray'ı inşa etmek olsun.

Mutlu ve huzurlu bir eğitim öğretim yılı olması dileğiyle.

Hoşçakalın!

Hamza Aydoğdu
Aksaray Valisi